

Ústavný súd Slovenskej republiky v Košiciach na neverejnom zasadnutí konanom 28. mája 1997 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Lubomírom Müllerom, Bryksova 939/37, Praha 9, Česká republika, vo veci porušenia jeho základných práv podľa čl. 13 ods. 1, čl. 25 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky označenými vyjadreniami Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavný súd Slovenskej republiky dostal 17. apríla 1997 podanie [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] (t. č. vo výkone trestu odňatia slobody), zastúpeného advokátom JUDr. Lubomírom Müllerom, Bryksova 939/37, Praha 9, Česká republika, označené ako: „Ústavní stížnost pro porušení základního práva zaručeného článkem 13 odstavcem 1, článkem 25 ods. 2 a článkem 46 ods. 1 Ústavy Slovenské republiky“. Štátnym orgánom, proti ktorému ústavná sťažnosť smerovala, bolo označené Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky a

„rozhodnutia“, ktoré v ústavnej sťažnosti sťažovateľ žiadal preskúmať, boli označené: „Vyjadrenia Ministerstva spravodlivosti SR sp. zn. 6975/96-43/367 zo dňa 23. 1. 1997 a 3. 4. 1997“. Z dôvodov v ústavnej sťažnosti uvedených sťažovateľ požiadal ústavný súd, aby vyhlásil nález, v súlade s ktorým: „Sdělení Ministerstva spravedlnosti Slovenské republiky sp. zn. 6975/96-43/367 ze dne 23. 1. 1997 a 3. 4. 1997 se zrušují“.

Príslušnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) konať o ústavných sťažnostiach upravuje čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky a samotné konanie o nich upravujú ustanovenia § 49 až 58 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení zákona č. 293/1995 Z. z. Prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie pred ústavným súdom predpokladá splnenie viacerých kogentne a kumulatívnym spôsobom ustanovených podmienok a nesplnenie niektorej z nich má za následok jej odmietnutie ústavným súdom. V konaní o ústavnej sťažnosti ústavný súd rozhoduje, či právoplatnými rozhodnutiami ústredného orgánu štátnej správy, miestneho orgánu štátnej správy alebo orgánu územnej samosprávy nedošlo k porušeniu základného práva alebo slobody sťažovateľa, t. j. fyzickej alebo právnickej osoby. K takémuto konaniu je ústavný súd oprávnený len vtedy, ak označenému základnému právu alebo slobode neposkytuje ochranu iný súd. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní preto zisťoval, či ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ] spĺňa zákonom predpísané náležitosti, či sú splnené procesné podmienky pre konanie ústavného súdu, teda aj to, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. v znení zákona č. 293/1995 Z. z.

Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti [REDAKOVANÉ] ústavný súd predovšetkým zisťoval, či „vyjadrenia“ Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky vôbec smerujú proti niektorému zo základných práv alebo slobôd sťažovateľa. Hoci sťažovateľ uviedol, že nimi došlo k porušeniu čl. 13 ods. 1, čl. 25 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ústavný súd konštatoval, že Ústava Slovenskej republiky neupravuje také základné právo odsúdeného, aby jeho podnet (návrh, žiadosť, sťažnosť) na podanie sťažnosti pre porušenie zákona

doručený Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky (ministrovi) mal za následok vznik povinnosti ministerstva spravodlivosti (ministra) podať Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky sťažnosť pre porušenie zákona proti právoplatnému rozsudku súdu podľa § 266 ods. 1 Trestného poriadku. Takéto „právo“ odsúdeného nemožno považovať ani za samostatné základné právo podľa druhej hlavy Ústavy Slovenskej republiky a ani za súčasť iného základného práva alebo slobody tam upravenej. Podobne už ústavný súd v rozhodnutí I. ÚS 53/96 konštatoval: „Keďže čl. 46 ods. 1 ústavy neposkytuje „každému“ právo domáhať sa ochrany svojho práva v trestnoprávnom konaní, je zrejmé, že obsahom tohoto práva nie je ani oprávnenie žiadať Najvyšší súd Slovenskej republiky o preskúmanie zákonnosti právoplatného rozhodnutia (rozsudku) súdu v trestnej veci, resp. konania, ktoré mu predchádzalo. Toto právo (a pokiaľ ide o právoplatné rozhodnutia súdov v trestnej veci) zveruje § 266 ods. 1 Trestného poriadku výlučne generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky a ministrovi spravodlivosti Slovenskej republiky“.

Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti teda namietal porušenie takého práva, ktoré podľa ústavy nemožno považovať ani za samostatné základné právo alebo slobodu, ale ani za súčasť ním označených základných práv alebo slobôd. Tento nedostatok ústavnej sťažnosti nie je možné odstrániť ani výzvou ústavného súdu na jej doplnenie, prípadne spresnenie.

Keďže v konaní o ústavnej sťažnosti ústavný súd poskytuje ochranu len základným právam a slobodám, podľa § 25 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. v znení zákona č. 293/1995 Z. z. ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. mája 1997

Za správnosť vyhotovenia:
t

[REDAKOVANÉ]

JUDr. Richard R a p a n
predseda senátu

